

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Ja, komt tot Christus en wordt in Hem volmaakt en verloochend in u zelven alle goddeloosheid, en zoo gij in u zelven alle goddeloosheid zult verloochenen en God zul beminnen met al uwe macht, verstand en sterkte, dan is Zijne genade genoeg voor ut opdat gij door Zijne genade volmaakt moogt worden in Christus; en indien gij door de genade Gods volmaakt zijt in Christus, kunt gij op geene wijze de kracht Gods verloochenen.

MORONI 10 : 32.

No. 12.

15 Juni 1908.

13de Jaargang.

WETENSCHAP GEEN HINDERPAAL TOT GELOOF IN GOD.

De dood van William Thompson, Lord Kelvin, December 1907, brengt het geschiedkundige feit voor den geest, dat de meerderheid van de in waarheid groote geesten der wereld met een eenvoudig geloof in God en Zijne werken, vervuld geweest zijn of nog zijn. Gedurende vele jaren, tot aan zijnen dood, werd Lord Kelvin onder de grootste wetenschappelijke mannen gerekend, velen erkenden hem als de grootste natuurkundige van dezen tijd. Zijne geschriften behandelen vele vertakkingen der wetenschap. Met verwonderlijke zorgvuldigheid en juistheid bracht hij nieuwe natuurwetten aan het licht, of paste alreeds vastgestelde wetten toe voor het welzijn der menschen. Menschelijke eer is zoo overvloedig tot hem gekomen, dat die geen beteekenis meer voor hem had. Hij is zeer oud geworden, en kon dus de ontwikkeling van het toen levende geslacht overzien en het bekwamen in de geschiedenis der wereld. Als een gevolg van zijnen arbeid was hij zeer rijk geworden en was er geen reden voor hem, zijne meeningen volgens de begrippen van menschen, waarvan hij afhankelijk kon zijn, te vormen. Zijn leven was het eenvoudige leven van een zoeker naar wetenschappelijke waarheid. Hij was een voorbeeld als het beste soort van eenen wetenschappelijken werker. Zijn leven en werken toonen vele voorbeelden van wat menschen van hun leven kunnen maken. Dat hij volmaakt was kan niet gezegd worden, maar dat hij een gezond verstand had en rationeel was kan niet betwijfeld worden, want hij

verwisselde nimmer de vastgestelde waarheden van het heeal voor schilderachtige bespiegelingen van ijveraars.

Het is belangwekkend te herinneren, dat Lord Kelvin gedurende zijn geheele leven nooit gewankeld heeft in zijn geloof in het bestaan van een God, of een groote scheppende macht. Lees als een voorbeeld de volgende aanhaling:

„Is de zon een wonderdadig lichaam, beschikt om warmte af te geven en voor altijd te schijnen? Misschien is de zon zoo geschapen. Hij is een voorbarig mensch die zou zeggen, dat het niet zoo is — alle dingen zijn mogelijk voor de Scheppende Macht. Maar wij weten ook, dat de Scheppende Macht in ons een verlangen geschapen heeft om te onderzoeken en eene bekwaamheid voor onderzoek; en er is niets voorbarigs, er is niets stoutmoedigs in het onderzoeken van menschenlijke onderstellingen in betrekking tot de Scheppende Macht”. — *On Geological Time*, bladz. 45, *Popular Lectures and adresses*, door Lord Kelvin, Vol II.

Er kan geen nederiger geloof zijn, dan wat uitgesproken is in de voorgaande aanhaling. Een ander maal had hij de gelegenheid, hetzelfde krachtvolle geloof in God, op eene nog sterkere wijze uit te spreken:

„Maar het is onmogelijk een grens te bedenken aan de uitgestrektheid van stof in het heeal; en daarom verwijst de wetenschap liever naar eene eindelooze vooruitgang, in eene eindelooze ruimte, of handeling insluitende de gedaante verwisseling van veelvermogene energie tot waarneembare beweging en dan tot warmte, dan tot een eenig, beperkt mechanisme, dat afloopt als een klok en dan voor altijd stil staat. Het is eveneens onmogelijk het begin of de voortduring van leven te bedenken, zonder eene beheerschende scheppende macht; en daarom kunnen geen gevolgtrekkingen door de wetenschap van de leer der beweging in betrekking tot den toekomstigen toestand der aarde gemaakt worden, die moedelooze gedachten geven omtrent de bestemming van het geslacht van verstandige wezens, waardoor zij nu bewoond wordt.” — *Popular Lectures and adresses*, door Lord Kelvin, Vol, I, bladz. 356—357,

Niet alleen geloofde Lord Kelvin, dat God leeft en regeert, maar hij had geen medegevoel voor de ijdele inbeelding van dezen tijd, dat het leven op deze aarde een aanvang heeft genomen en met den dood zal eindigen. Hij geloofde in de eeuwige voortduring van het leven, en dat het leven tot deze aarde was gekomen van andere hemel lichamen. Het is waar, dat hij niet de volle wijsbegeerte wist van den oorsprong van het leven op aarde, maar met al de kracht die hij te gebieden had als de grootste wijsgeer van zijnen tijd, heeft hij vele van de moderne begrippen bestreden, die leeren dat het leven op deze aarde een aanvang heeft genomen, zonder tusschenkomst van eene albesturende Voorzienigheid. Hij geloofde, dat het natuurverschijnsel,

dat leven genoemd wordt, het begrip van den mensch te boven gaat. Alhoewel hij groot was, zoo was hij toch tevreden de begrensde natuur van het menschelijk werk te erkennen, vergeleken met de oneindigheid der natuur.

Als men voorzichtig de volgende aanhalingen wil lezen, dan zal het duidelijk worden, dat hij leerde, dat het leven van andere sferen op deze aarde is gekomen, dat het niet ontstaan is zonder hulp van God en dat de vrije wil met ons leven verbonden is:

„Een zeer oude veronderstelling, die nog steeds vastgehouden wordt door vele naturalisten (en wel zoo erg, dat ik eene keuze heb van moderne termen om het uit te drukken) veronderstelt dat onder weerkundige toestanden, zeer verschillend van de tegenwoordige, doode stof te zamen gekomen, gekristalliseerd of gegist is tot „kiemen van leven” of „bewerktuigde cellen”, of „protoplasme”. Maar de wetenschap brengt een groote hoeveelheid gevolgtrekkende bewijzen tegen deze veronderstelling van het ontstaan uit eigen aandrang, zoo als gij gehoord hebt van mijn voorganger in het Presidentschap. Voorzichtig onderzoek heeft in ieder geval tot op dezen dag ontdekt, dat leven aan leven is voorafgegaan. Doode stof kan niet levend worden zonder onder den invloed te komen van stof die leven bezit. Dit schijnt tot mij zoo zeker een leering der wetenschap te zijn als de wet der aantrekkingskracht.”

„Hoe heeft dan het leven op aarde een aanvang genomen? Als wij de natuurkundige geschiedenis der aarde nagaan, volgens de beginselen van de leer der beweging, dan worden wij terug gevoerd tot eene gloeiende, gesmolten globe waarop geen leven kon bestaan. Toen de aarde voor het eerst geschikt was voor leven, was er geen levend ding op aanwezig. Daar waren vaste en nog niet volkomen gevormde rotsen, water, overal lucht, door eene schitterende zon verwarmd en verlicht, gereed een tuin te worden. Hebben gras, boomen en bloemen een aanzijn gekregen, in al de volheid van rijpe schoonheid, door een bevel der Scheppende Macht? Of zijn de planten, opgegroeid uit gezaaid zaad, over de geheele aarde verspreid en vermenigvuldigd? De wetenschap is gebonden door de eeuwige wet der eer, ieder vraagstuk dat haar redelijker wijze kan voorgesteld worden, onbevreesd te beschouwen. Als eene mogelijke oplossing, bestaanbaar volgens de gewone loop der natuur, kan gevonden worden, dan moeten wij geen abnormale daad der Scheppende Macht inroepen. Als eene stroom van lava van de zijden der Vesuvius of Etna nedervloeien, dan verkoelt het spoedig en wordt eene harde zelfstandigheid; en na eenige weken of jaren is het vervuld met plantaardig en dierlijk leven; hetwelk is ontstaan door de overplaatsing van zaden, eieren en door de verhuizing van persoonlijke levende schepselen. Wanneer er een vulcanisch eiland opkomt uit de zee en na eenige jaren gevonden wordt, met planten overdekt, dan aarzelen wij niet aan te nemen, dat zaden daar heen gedreven zijn

door de lucht, of er heen gevoerd zijn op drijfhout. Is het niet mogelijk, en als het mogelijk is, is het dan niet waarschijnlijk, dat het begin van plantaardig leven op de aarde dusdanig verklaart kan worden? Ieder jaar vallen op de aarde duizenden, misschien millioenen, fragmenten van vaste zelfstandigheden — van waar kwamen die fragmenten? Wat is de vroegere geschiedenis van ieder hunner? Waren zij in het begin geschapen als eene onregelmatige zelfstandigheid? Dit begrip is zoo onaannemenswaardig, dat, stilzwijgend of bepaald, alle menschen het verwerpen. Het is vaak voorgegeven dat alle, en het is zeker dat sommige, meteorsteenen fragmenten zijn, afgebroken van grootere stukken en vrij in de ruimte zijn geworpen. Het is zoo zeker dat botsingen plaats moeten hebben tusschen groote zelfstandigheden die zich in de ruimte voortbewegen, als het is dat schepen die zonder kennis worden gestuurd om aanvaring te voorkomen, de Atlantische Oceaan niet gedurende duizende jaren konden oversteken, van aanvaring gevrijwaard zijnde. Als twee groote zelfstandigheden met elkaar in de ruimte in botsing komen, dan is het zeker, dat een groot stuk van ieder smelt; maar het schijnt tevens ook zeker, dat in vele gevallen een groote hoeveelheid kleine stukken in alle richtingen henen stuiven, waarvan velen geen grooter schok gevoeld hebben, dan een gewoon stuk rots zou ondervinden in eene aardstorting of door het ontploffen van kruit. Als de tijd komt, wanneer deze aarde in botsing komt met een ander lichaam, van ongeveer gelijke afmeting, wanneer zij nog steeds met planten bekleed is als nu het geval is, dan zullen vele groote en kleine stukken, zaden, levende planten en dieren medevoerende, ongetwijfeld door de ruimte verspreid worden. Vandaar en omdat wij allen overtuigend gelooven, dat er nu op heden bestaan en in onheugelijke tijden bestaan hebben, vele werelden buiten de onze met leven bedeeft, moeten wij het als mogelijk in den hoogsten graad beschouwen, dat er ontelbare zaaddragende meteorsteenen zich door de ruimte voortbewegen. Als er op heden geen leven op aarde aanwezig was, dan kon een van die steenen op haar vallende, door wat wij blindelings natuurlijke oorzaken noemen, veroorzaken dat zij met planten bedekt wordt. Ik ben volkomen bewust van de vele wetenschappelijke tegenwerpingen die tegen deze stelling ingebracht kunnen worden, maar ik geloof dat ze allen beantwoord kunnen worden.”

„Sir John Herschel een gunstig oordeel uitsprekende over de stelling van dierkundige evolutie, met eenig voorbehoud in betrekking tot den oorsprong van den mensch, opperde bedenkingen tegen de leer van natuurlijke uitkiezing, daar zij niet voldoende in overweging nam eene voortdurend besturende en beheerschende intelligentie. Dit schijnt voor mij een zeer kostbare en leerzame beoordeeling. Ik ben geheel overtuigd, dat het argument van het oogmerk te veel uit het oog verloren is in de laatste dierkundige beschouwingen . . . Overtuigende,

sterke bewijzen van een verstandelijk en welwillend plan zijn overal om ons heen, en als ooit moeilijkheden, hetzij bovennatuurlijk of wetenschappelijk, ons voor eenigen tijd wegvoeren, dan komen die tot ons terug met onwederstaanbare kracht, ons door de natuur toonende den invloed van eenen vrijen wil en ons leerende, dat alle levende wezens afhankelijk zijn van een alles besturende Schepper en Bestuurder." *Popular Lectures and adresses*, door Lord Kelvin, Vol. II.

Weinig toelichting is noodig voor deze aanhalingen. Stemt het „Mormonisme” overeen met de verstandige redevoeringen van Lord Kelvin? Alle die het verstaan zullen ja zeggen. De wetenschap der wereld is, en kan niet meer zijn, dan een gedeelte van het Evangelie van Jezus Christus, dat alle waarheid omvat. Laat ons leeren van de groote geesten der wereld, dat in of uit de Kerk, er niets beter kan zijn dan een eenvoudig geloof in God en Zijn verstandelijk macht over de menschen.

Prof. JOHN A. WIDTSOE,
in *Improvement Era*.

VOOR JONGELIEDEN.

Een vroom man, (het was Th. Mulba), heeft eens gezegd:

„Als ik mijn oogen laat gaan over de jeugd, dan ontwaar ik zes doodgravers:

De eerste heet „*dronkenschap*.” Hoe menigeen drinkt zich den dood. Het zaad verrot, als het overstroomd wordt. Het lampje gaat uit, als gij er te veel in doet. Wilt gij een lang leven hebben, o jongeling, zoo houd met dat drinken op.

De tweede heet: „*Zinnelijkheid en vleeschelijke lust*.” Hoe menigeen verderft zich daarmede. Door ongebonden toegeven aan de driften wordt het lichaam ontzenuwd en verzwakt. Is het niet zoo? Iets wat brand verteert allengs juist onder het branden.

De derde heet „*toorn*.” „Nijd en toorn verkorten het leven” zegt Sirach en Paulus voegt in Galaten 4de bijeen: toorn, nijd, moord . . ze zijn gevolgen van elkander.

De vierde heet „*slecht gezelschap*.” Ach, hoe menigeen heeft dit het leven gekost, en de ziel verwoest! Bind maar eens een levend mensch aan een lijk; de levende zal het lijk niet doen herleven, maar de doode zal door zijn lijkvlucht den levende doen sterven.

De laatste heet: „*Lediggang*.” Deze begraaft den mensch levend. Wat nut doet een leeglooper meer dan een doode? Als een boom geen vrucht meer draagt, wordt hij omgehouden en in het vuur geworpen. Denkt hieraan en moog ge lust heb in het leven, zoo laat deze doodgravers gaan.

Hoe is 't? Staan zij stil, of dragen zij ook nog onze jongelingen weg?

Blijde Boodschap.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Het doet ons genoegen te kunnen melden, dat wij een mooie, wel gelegen zaal met zitplaatsen voor ongeveer 100 personen hebben gehuurd te Leiden, alwaar geregeld vergaderingen en Zondagsschool zullen worden gehouden. Het adres van dit lokaal is *Papenstraat No. 4*. Dit is ook het adres van de zendingen. Op Zondag, 31 Mei, werd aldaar eene Zondagsschool georganiseerd.

Voor zoover wij bericht hebben gekregen sedert het laatste nummer der *Ster* zijn er gedoopt te Dordrecht 1, te Kampen 1, te Groningen 8, en te Amsterdam, 1ste wijk, 5 personen.

Bij het doopen van 6 personen te Groningen, Zaterdagavond, 6 Juni, scheen de natuur op een merkwaardige wijze mede te werken. Toen het gezelschap op de doopplaats aankwam, was er een koude wind, regen en zeer donkere lucht. Juist op het oogenblik dat de eerste persoon zich in het water begaf werd er stilte, de regen hield op, en de schoone maan scheen zeer helder door eene opening in de dikken wolken. Dit bleef zoo terwijl allen werden gedoopt. Op den weg terug werd alles wederom donker en regenachtig.

De Zondagsscholen van Amsterdam en Alkmaar maakten een uitstapje op Hemelvaartdag naar de bosschen te Alkmaar. Ongeveer 200 leden en kinderen gingen mede. Meest al de leden van het Amsterdamsche koor waren tegenwoordig. Gedurende het zingen van eenige liederen vergaderden meer dan 200 vreemdelingen, en een openbare vergadering werd gehouden, Ouderlingen Zijsling en Wiegel bespraken de beginselen van het Evangelie tot de vergaderden, waarna de zendingen al de boeken en traktaatjes uitverkochten en -gaven, welke zij bij zich hadden. Het was werkelijk een genoegelijke dag voor allen.

Pres. J. N. Lybbert van de Arnhemsche Conferentie, deelt ons mede, dat bij de gewone vergadering te Kampen op Zaterdagavond, 17 Mei, l.l. er 48 vreemdelingen tegenwoordig waren. Verder beschrijft hij eene reis gemaakt door Ouderlingen Marsh en Mitchell van Kampen, en hemzelve op Dinsdag, 19 Mei, naar het eiland Urk in de Zuiderzee. Toen zij daar aankwamen werden zij ontvangen door het volk. Als zij begonnen traktaten te verspreiden, vergaderden vele menschen om hen heen. Op die wijze spraken zij voor eenen tijd tot 45 à 50 personen en verkochten hunne boeken, en dan gingen zij verder en hadden wederom dezelfde ondervinding. Het volk was zeer vriendelijk en verlangend de lectuur te lezen. De zendingen ontvingen verscheidene uitnodigingen van vreemdelingen. Vele van de eilanders dachten dat

de broeders zouden blijven voor eenige dagen en bijeenkomsten houden. Een belangstellende, die de eigenaar is van een koffiehuis, scheen gewillig te zijn, wanneer er vergaderingen zouden gehouden worden, zijn lokaal aan te bieden maar dacht dat de plaats te klein zou zijn, en meende wel dat zij de kerk zouden kunnen krijgen. Het eiland heeft eene bevolking van ongeveer 2800 bewoners.

Het zangkoor der Rotterdamsche gemeente heeft op Maandag 8 Juni een uitstapje gemaakt naar Oost-Voorne. Het weer dat eerst eenigszins ongunstig scheen, veranderde geheel, zoodat het scheen alsof zelfs de natuur mede wilde werken om het genot te verhoogen. De leden van het koor, eenige zendelingen en vrienden genoten eenen aangename dag. Men vermaakte zich aan het strand, in de duinen, of bracht een bezoek aan het schilderachtig gelegen dorpje. Na den maaltijd waaraan door 52 personen werd deelgenomen, zong het koor in den schoonen, boschachtigen tuin, waar de maaltijd genuttigd was, eenige liederen. Al spoedig verzamelden zich omtrent 100 nieuwsgierigen, om naar den schoonen zang te hooren. De ouderlingen W. J. de Brij en J. W. Johnson maakten van deze gelegenheid gebruik om de aanwezigen toe te spreken en eenige verklaringen te geven van de leer door de Heiligen der laatste Dagen gepredikt. Met aandacht werd geluisterd en de traktaatjes en boekjes, door de andere zendelingen aangeboden, werden begeerig aangenomen.

Het uitstapje kan als goed geslaagd beschouwd worden en doet den leider van het koor, ouderling W. G. Bijwater, die met behulp van br. Joost de Haan, organist, de regeling in handen had, alle eer aan.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Met betrekking tot de aankondiging gemaakt in het laatste nummer, deelen wij verder mede, dat op Maandagavond, 15 Juni, er eene buitengewone vergadering te Utrecht zal plaats hebben.

Op Zondag, 21 Juni, zal de Rotterdamsche Conferentie bestaan uit drie bijeenkomsten, 's morgens 10 uur, 's namiddags 2 uur, en 's avonds 7 uur in het gebouw „Excelsior”. De namiddag-vergadering is voornamelijk voor de leden. Al de Heiligen en vrienden zijn hartelijk uitgenoodigd deze vergaderingen bij te wonen, en hunne vrienden mede te brengen.

Al de zendelingen worden verzocht, zoover mogelijk deze Conferentie bij te wonen.

DE LEER EN VERBONDEN.

Met gevoelens van blijdschap en met dankbaarheid tot onzen Hemelschen Vader, zijn wij nu in staat de eerste uitgave van dit belangrijk boek — Leer en Verbonden — in de Hollandsche taal aan te bieden. Voor de Hollandsch-sprekende leden der Kerk zal dit ongetwijfeld aangenaam nieuws zijn, want het is een van de standaardwerken der Kerk, en een van de gewichtigste ooit uitgegeven. Het bevat de meeste openbaringen van den hemel gegeven door den Profeet Joseph Smith, benevens zeven uitgebreide en opbouwende lezingen over het geloof, en nog verscheidene andere nuttige en leerzame stukken. Ofschoon daarin eenige openbaringen, aan verschillende personen gegeven betreffende persoonlijke zaken zijn vervat, nochtans handelen de meeste dezer mededeelingen over de leer van het herstelde Evangelie, en de geboden des Heeren in deze laatste dagen. Onder vele andere belangwekkende stukken in het boek komt er in voor de verklaring van ons geloof met betrekking tot landsregeeringen (Afd. 134) en de beschrijving van den marteldood van Joseph en Hyrum Smith (Afd. 135).

Daar het boek precies hetzelfde is als het Engelsche, met toevoeging van een meer volledig inhoudsregister, en van de Officiële Verklaring of Manifest van President Wilford Woodruff, is dus de openbaring betreffende de eeuwigheid van het huwelijksverbond, het veelvoudig huwelijk inbegrepen, ook hierin vervat. Doch aangezien dit beginsel in dezen tijd niet meer in praktijk wordt gebracht is het bovenvermelde Manifest er aan toegevoegd.

Met het oog op de gewichtige leeringen in de Leer en Verbonden vervat, en opdat iedereen in staat moge zijn een exemplaar te verkrijgen, hebben wij getracht dit werk tegen een goedkoop prijs uit te geven. De druk is groot genoeg dat een ieder het boek gemakkelijk kan lezen. Al degenen die een exemplaar willen hebben kunnen dit door middel van de zendelingen of rechtstreeks aan dit kantoor bestellen. Voor allen die in Utah wonen maken wij bekend dat Hendrik De Brij te Ogden en Frank I. Kooyman te Salt Lake City, de agenten voor dit werk zijn.

Wij raden al de leden en vrienden aan een exemplaar van dit boek te verkrijgen en ernstig en onbevooroordeeld te lezen; en als er leerstellingen, daarin vermeld, niet duidelijk zijn, dezelve in het oog te houden door het zorgvuldig lezen van het geheele boek. Als men het alzoo wil bestudeeren zal men grootelijks ontwikkelen in de kennis van de handelingen van God met Zijne kinderen, en tot volle overtuiging komen dat het werkelijk mededeelingen van Hem aan de menschen bevat, gegeven door middel van den Profeet Joseph Smith. Het bevestigt de waarheid van den Bijbel, en vermeldt de vervulling van vele profetiën van dit geïnspireerde boek. Wij bevelen het aldus met nadruk tot ernstig onderzoek aan.

S. Q. C.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
SYLVESTER Q. CANNON.

Assistent:
WM. J. DE BRIJ.

ZIJN WIJ HEILIGEN?

Dikwijls worden er aanmerkingen gemaakt op den naam van Heiligen, waarmede de leden van de Kerk van Christus genoemd worden. Deze aanmerkingen toonen zeer duidelijk de onkunde aan van de personen die ze maken, want een onderzoek der Schriften zal duidelijk doen zien, dat de leden van de Kerk des Heeren dien naam steeds hebben gedragen en met geen anderen naam genoemd kunnen worden. De geestelijke duisternis, welke het verstand van de menschen bedekt, als een gevolg van den afval van het ware Evangelie, is zoo groot, dat de wereld zelfs omtrent de eenvoudigste dingen in onkunde verkeert.

Wij hooren soms zeggen: „Heiligen, wel hoe durven de Mormonen dezen naam zich toeëigenen, zij zijn te zondig.” Deze uitdrukking toont duidelijk aan, dat men de beteekenis van het woord niet verstaat; en het spreekwoord „onbekend, maakt onbemind” kan in dit geval toegepast worden.

Wij lezen in den Bijbel van vele gevallen, dat voorwerpen, plaatsen, menschen, dagen enz. heilig genoemd worden. Deze werden beschermd door goddelijke wetten en is bedoeld in de beteekenis van afzonderen voor een zeker goddelijk oogmerk.

„Toen nam Mozes de zalfolie, en zalfde den tabernakel, en al wat daarin was, en heiligde ze. En hij sprengde daarvan op het altaar zevenmaal; en hij zalfde het altaar, en al zijn gereedschap, mitsgaders het waschvat en zijnen voet, om die te heiligen. Daarna goot hij van de zalfolie op het hoofd van Aäron, en hij zalfde hem, om hem te heiligen. (Lev 8 : 10—13.)

Wij lezen hier van voorwerpen en van een persoon (Aäron), die door zalving met olie geheiligd werden, dat is voor den dienst des Heeren bestemd, en werden toen Heilig genoemd.

In vers 30 lezen wij, dat Mozes Aäron, zijne kleederen, zijne zonen en de kleederen zijner zonen heiligde, en toen heilig waren. (Zie Ex. 29 : 30.)

Wanneer menschen, door het gehoorzamen aan de verordeningen van het Evangelie, leden van de Kerk van Christus worden, zijn zij een heilig volk en hebben recht den naam van Heiligen te dragen. De kinderen Israëls waren het volk des Heeren, een heilig volk, en alhoewel

vaak zondigende, zoo bleven zij het volk des Heeren. Vaak klonk het: „Wees heilig, want Ik ben heilig” en in dit geval had het betrekking, op hunnen levenswandel, daar die ook in overeenstemming moest zijn met hunne roeping als volk van God. Als zij zondigden, dan bleef de straf niet uit. Ook met de Heiligen in de laatste dagen is dit juist zoo het geval.

In Deut. 33 : 2—3 lezen wij van Heiligen in betrekking tot het volk des Heeren en met dezen naam worden zij steeds genoemd in Oud en nieuw Testament. In Job 5, vers 1, lezen wij: „en tot wien van de Heiligen zult gij u keeren?” In Psalm 34 : 10: „Vreest den Heere, gij Zijne Heiligen”. Deze aanhalingen zijn voldoende om aan te toonen, dat het volk van God Heiligen genoemd werd.

In het Nieuwe Testament wordt deze naam toegepast op personen die leden waren van de *zichtbare* Kerk van Christus; en zij waren onderscheiden naar de plaats waar zij woonden. In Rom. 15 : 26 lezen wij van de Heiligen te Jeruzalem. Paulus schrijft aan de Heiligen die te Achaje zijn. Zoo lezen wij ook van de Heiligen te Efeze. (Ef. 1 : 1.) Als er over de leden van de Kerk van Christus in het algemeen gesproken wordt, dan is steeds de naam van Heiligen of gemeente des Heeren aan hen gegeven. Zie 2 Cor. 13 : 12; Ef. 3 : 18, 4 : 12; en vele anderen.

In Hebr. 13 vers 12 lezen wij, dat Jezus door Zijn eigen bloed het volk geheilgd heeft. En waarom zouden zij dan niet den naam van Heiligen kunnen dragen, daar de Verlosser hen zelf geheilgd heeft?

Als wij den Zendbrief van Paulus aan de Efezen aandachtig lezen, dan zullen wij zien dat zij Heiligen genaamd worden, maar niet zonder zonden waren, want zij worden vermaand goed te doen, zich te bekeeren en de geboden Gods te onderhouden. Ook de andere zendbrieven aan Heiligen geschreven, spreken van bekeering enz. en een onderzoek zal doen zien, dat ook die Heiligen niet zonder zonden waren.

Ook wat den naam betreft, zijn de Heiligen der laatste Dagen in overeenstemming met de Schriften en zijn een voorbeeld voor de wereld. Ook dit is een getuigenis, dat Joseph Smith een profeet des Heeren was; en het toont tevens hoe groot de onwetendheid der wereld is, daar de Heiligen vaak berispt worden, omdat zij een naam dragen die volkomen Bijbelsch is en het volk des Heeren toebehoort.

Het is overbodig te zeggen, dat de levenswandel der Heiligen in overeenstemming met hunnen naam moet zijn. Zij zijn het volk des Heeren en moeten overeenkomstig handelen.

Wie een goede daad heeft verricht en aan zijn zelfvoldoening niet genoeg heeft, wint er niets bij, al wordt hij ook door de heele wereld toegejuicht.

SEUME.

HOE IK VAN EEN LID DER GEREFORMEERDE KERK EEN „MORMOON” WERD.

Door B. TIEMERSMA.

't Zal allicht zijn nut kunnen hebben, om in korte trekken eens de redenen te ontvouwen, die mij noopten, om indertijd de Gereformeerde Kerk te verlaten, en mij tot het Mormonisme te begeven.

In de eerste plaats heeft het ongetwijfeld zijn nut door het feit, dat honderden Heiligen der laatste Dagen geregeld ons tijdschrift lezen, en de uiteenzetting mijner redenen voor het verlaten der Gereformeerde Kerk, niet anders kan eindigen, dan door het geven van mijn rotsvaste getuigenis, welke ik bezit ten opzichte van het ons zoo dierbaargeloof.

Voorts wordt ons blaadje dikwijls gebruikt, als een handig propagandamiddel, en als zoodanig door de zendelingen, en eveneens door de particuliere leden van de Kerk verspreid onder vrienden en onderzoekers. Wellicht kan dit kleine geschrift het middel zijn, om het onderzoek van sommigen ernstiger te maken, in 't bijzonder misschien onder hen, die nog tot dezelfde Gereformeerde Kerk behooren, waarvan ik eenmaal een lid was. Immers het feit dat ik nu *weet*, dat Mormonisme de waarheid is, en er voor mij ook een tijd *was*, dat ik vermeende den Heer te dienen, door lid te wezen van genoemde kerk, kan voor dezulken strekken het geloof te koesteren, indien zij althans ernstig in hunne bedoelingen zijn, ook eens tot de ontdekking te komen, dat de gronden van het *ware* Evangelie, andere rotsen zijn, dan den zondbodem der menschelijke meeningen.

Nu dan, mijne getuigenis die ik lief heb, omdat ik ze van God ontving, en daarom onomstootelijk vast is, ga de wereld in, en versterke onder den zegen van Vader in den Hemel, het geloof van de Heiligen der laatste Dagen, en overtuige onderzoekers van de Waarheid en eenigen weg tot zaligheid.

Er was in mijn vroeger leven, en in het opvolgen en voor waar aannemen der leerstellingen van de Gereformeerde Kerk, niet de minste twijfel aangaande de echtheid hiervan, en altijd en overal achtte en schatte ik den Godsdienst door ons beleden hoog en ver boven al de andere meeningen der menschen, waarmede ik ooit in aanraking kwam. Ook behoorde ik niet tot hen, zooals er onder de Gereformeerden velen gevonden worden, en al zeg ik dit volstrekt niet om mij zelf daarin te prijzen, Heiligen der laatste Dagen weten immers, en die 't misschien nog niet mochten weten, kunnen het thans leeren, dat nederigheid een onzer voornaamste karaktertrekken moet uitmaken; ik behoorde echter niet tot hen die van hun eigen Godsdienst niet de minste studie hebben gemaakt, maar enkel gelooven, omdat vader en moeder tot dezelfde Kerk hebben behoord, en de leerstellingen ervan

hun door ouders en onderwijzers in huis en op school zijn ingepompt geworden. Integendeel, ik had mij reeds tamelijk vroeg rekenschap trachten te geven, van het feit, waarom ik juist de Gereformeerde leer liever had dan eenige andere. Ik was altijd op Catechisatie en Jongelingsvereniging en wat dies meer zij, een ijverig leerling, en herinner mij nog zeer goed den tijd, dat ik op zoowat twintig-jarigen leeftijd, met nog ongeveer een dertigtal andere jongelieden van beiderlei kunne, voor de kerkeraad der Gereformeerde gemeente van Groningen mijne belijdenis aflegde. Ik herinner mij nog heel goed, dat bij de toespraak door den leeraar tot de mede op belijdenis-catechisatie gaande jongelui gehouden, ZEW. mij met nog een of twee anderen, als voorbeeld voor allen stelde, door onze vlijt en ernstige studie als zeer prijzenswaardig voor te stellen. Ik herhaal, dat ik dit in 't minst niet hier nederschrijf, om mij daarop te verheffen, maar ik hoorde vele jaren later eens door dienzelfden leeraar, die toen onze catechiseermeester was, beweren, dat hij of zij, die goed gecatechiseerd hadden, en derhalve goed in de verdedigingsmiddelen der Gereformeerde leer thuis waren, nimmer van die leer zouden afwijken, en zich tot andere kerkgenootschappen wenden, en wel het allerminst tot de Mormonen.

Het feit nu, dat juist ik, met nog twee jonge meisjes tot diegenen behoorden, die dat jaar uitstekend hadden gecatechiseerd, en daardoor zelfs als bij uitzondering door dien leeraar werden geprezen, dat juist wij met ons drieën, ofschoon van elkander niets afwetende, in den loop der tijden alle drie tot het Mormonisme kwamen, moge dienen, om te bewijzen, hoe weinig deze man wist, wat hij zeide.

Hoewel ik nu met hart en ziel de Gereformeerde leer was toegeedaan, en hierin nauwgezet mijne plichten trachtte te vervullen, waren er echter heel in het allerbinnenste van mijn gemoed, juist door mijn ernstige studie onzer geloofsleer, twee moeilijke punten overgebleven. Hoewel ik voor mijzelf mij hier menigmaal in verdiepte, om tot een bevredigende oplossing, van deze, in mijne oogen, tegenstrijdigheden te komen, gaf ik hier nimmer eenige uiting aan, maar vreesde daarentegen ten zeerste hierover te spreken, altijd denkende, dat deze twijfelingen mij door den Satan waren ingegeven, om zoo mogelijk mij tot twijfel en afval te brengen. Een dezer twee moeilijkheden, was in de eerste plaats de Gereformeerde leerstelling ten opzichte van de bekeering.

Door genoemde Kerk toch wordt voorgesteld, dat God op een gegeven oogenblik aan sommige menschen de macht geeft, om zich te bekeeren, ja dat eigenlijk de bekeering geheel een werk des Heeren is, en een weldaad welke hij enkel schenkt aan de zoogenaamde uitverkorenen, en diegenen welke naar hunne voorstelling „wedergeboren” zijn. Men tracht dit te bewijzen, door aan te halen Hand. 16 : 14 waar sprake is, dat Heere het hart van Lydia *opende*, dat zij acht nam op

hetgeen van Paulus gesproken werd en Phil. 2 : 13, waar staat, „Want het is God die in u werkt, beide het willen en het werken, naar zijn welbehagen.”

Als ik mij nederzette om hierover na te denken, kwam mij altoos, al was het ook nog zoo in het geheim, en al drukte ik deze gedachten ook nog zoo ter neder, als zijnde zondig, en uit den booze, toch telkens weer, dook heel binnen in mij de gedachte op. Maar als nu werkelijk deze teksten zoo moeten worden verstaan, en als dan werkelijk geen enkele anders de macht der bekeering ontvangen, dan diegenen welke God hiervoor heeft uitverkoren, ik durfde 't mij zelf niet bekennen, dat ik er zoo over dacht, maar waar bleef dan de door diezelfde leer zoo hooggeroemde rechtvaardigheid van God.

Den Bijbel ter hand nemende las ik op bijna iedere bladzijde de vermaning des Heeren tot heel het volk, hen namelijk tot bekeering roepende, en eischende om Zijne geboden te onderhouden. Hoe, zoo redeneerde ik bij mij zelve, kan de Heer *ieder* tot bekeering roepen, en *ieder* bevelen om Hem te gehoorzamen, als op 't zelfde oogenblik ontkent moet worden, dat God ook aan ieder die Hij roept, de macht geeft om zich te bekeeren, maar dat Hij daarentegen deze macht slechts beperkt tot enkele uitverkorenen. Hoe kon ooit gerijmd worden het feit, dat God aan Israël dag op dag door Mozes en later door de opvolgers van Mozes het volk tot bekeering riep, en hen alle denkbare zegeningen beloofde als *loon* voor 't onderhouden van Zijne geboden, hen daarentegen met straffen, of het derven van zijne zegeningen dreigende, zoo zij Zijne wetten niet onderhielden. Hoe kon deze eisch van God rechtvaardig zijn, zoo niet allen aan wien deze wetten waren gegeven, ook de macht bezaten om ze op te volgen?

De eisch Gods zoo leerde mijne geloofsbelijdenis is rechtvaardig, omdat God de mensch (dat is Adam) goed en naar zijn evenbeeld heeft geschapen, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. (Heidelbergsche Cat. vr. 8.)

Oorspronkelijk, zoo leerde de religie verder, *kon* dus de mensch goed doen, en is 't zijn eigen schuld geweest, dat hij gevallen, en daardoor dat vermogen heeft moeten derven.

Toegestemd nu, zoo redeneerde ik toen (thans niet) dat dit met Adam het geval zoude geweest zijn, hoewel ook dat mij niet recht duidelijk was, moesten dan al de nakomelingen van Adam hiervan de medeschuld dragen? Zoo ja, was dat dan rechtvaardig? Waar moest ik dan heen, met Ezechiël 18 waarin de Heer op duidelijke wijze deze gevolgtrekkingen, die indertijd ook door een zeker deel van het volk van Israël werden geleerd, veroordeelde en ze als afschuwelijk en als alle rechtvaardigheid schendend verwierp?

En erger nog, God wist dan nu eenmaal, dat Adam had gezondigd en onze meening, omtrent dit wel of niet eten van den verboden boom,

had natuurlijk niet kunnen worden gevraagd, aangezien niemand der duizend maal millioenen die in de toekomst zouden geboren worden, er nog was, en derhalve hierin geen geldende stem konden doen hooren.

Waarom dan toch had God enkel een middel tot ontkoming aan de straf hiervoor gegeven, aan dat handjevol uitverkorenen, vergeleken bij de ettelijke duizend maal millioenen der toekomstige geslachten? En heel het antwoord wat hierop gegeven konde worden, door de in mijne oogen zoo hoog geschatte Calvinistische dogmatiek, luidde telkens weer: „God antwoord van zijn daden niet”, en „God is groot, en wij begrijpen Hem niet”.

De Kerk leerde, alle menschen hadden gezondigd in Adam, en daardoor den dood verdiend, en niemand had, krachtens de overtreding van Adam het minste recht of aanspraak op eenige weldaad van Godswege, en was het Zijn vrijmachtig welbehagen, om met het menschedom te doen wat Hij wilde. Heeft niet, zoo redeneerde men, de pottenbakker macht over het leem, om het eene vat te maken ter eere, en het andere ter oneere?

Thans weet ik, dat de Heer geen pottetbakker is, en wij geen leem of klei, maar kinderen, dat is, voortbrengsels van Hem, beziel met een levenden geest, gevoelig voor indrukken, en aangedaan met het door Hem zelven ons geschonkene vermogen, om onderscheid te kunnen maken, tusschen het ondervinden van vreugdevolle of smartelijke dingen, een eigenschap die voorzeker niet aan levenloos klei kan worden toegeschreven. Maar thans is niet toen, en toen was mijn geest verward, en kon ik onmogelijk het een met het andere in het juiste verband brengen.

En daar rees op de tweede schim, het tweede raadsel, wat de binnenste roerselen van mijnen geest hield omvat, n. l. de „uitverkiezing”. — Ja, het was duidelijk, op vele plaatsen in den Bijbel is sprake van uitverkiezing, dat viel niet te loochenen. Had niet God de Heer Abel verkoren boven Kaïn, niet Jacob boven Ezau? Was niet Jeremia reeds uitverkoren, en door den Heer gezegd, een profeet te zullen zijn, nog voor hij bestond? Waren niet mannen als Mozes, Aäron, Jozua, en verder alle de bijbelheiligen, uitverkorene personen geweest? Zeer zeker! — Maar was nu de grondslag dezer uitverkiezing Gods vrijmachtig welbehagen? De Kerk leerde het zoo, en door mijne belijdenis, had ik deze leerstellingen aangenomen, en was dus gehouden, ze voor waar te erkennen. Maar ook hier, en vooral niet minder dan bij het leerstuk van bekeering, drong heel binnen in mij, zich de verafschuwde gedachte op: „Zou de Schepper van hemel en aarde, hierin wel strikt eerlijk hebben gehandeld? Had Hij niet den eene verre boven den ander bevoorrecht? Was niet aan den eene mensch, duizendmaal betere levensomstandigheden geschonken, dan aan den anderen? Strekt de

willekeur des Heeren omtrent ons lot, zich zooverre uit, dat zonder voor ons begrijpelijke redenen, lang voor wij nog ooit ter wereld waren gekomen, en zonder dat onze meening hieromtrent immer had kunnen worden ingewonnen, zonder dat wij vermochten hier zelven iets af of toe te doen, strekt Zijne willekeur zoo ver, om ons naar Zijn eigen gelieven, te verdoemen of te zaligen? (Wordt vervolgd.)

WAT ZIJT GIJ?

Als ik de menschen gade sla, dan zie ik twee soorten van menschen Er zijn weinige menschen die uitgaan en dingen voor zichzelf verrichten. Er zijn er maar weinigen die niet van anderen afhankelijk zijn voor hunne begrippen en raadgevingen.

De helpers zijn zij die door voorbeeld zoowel als door voorschriften werken. Zij zijn niet voor werk bevreesd, maar stroopen de mouwen op en eindigen niet eer, alvorens de taak verricht is. De helpers zijn de leiders der menschen, terwijl de leuners slechts volgelingen zijn.

De leuners zijn zij, die voortdurend van anderen afhankelijk zijn voor hunne leiding. Zij die geen gedachten van zichzelf hebben en altijd zeggen wat zij zullen gaan doen, maar het nooit verrichten. Zij zijn die personen die altijd vragen hoe dingen gedaan moeten worden en die de daden van anderen nabootsen. Het weinige dat zij doen is niet gedaan met eenige verbetering van oude manieren en zonder belangstelling. Zij zijn menschen die tegen iederen plicht opzien en verantwoordelijkheid vermijden als zij er gelegenheid toe hebben.

Wij hebben helpers en leuners in alle klassen der maatschappij. Tot welk soort van menschen iemand behoort kan spoedig gezien worden aan zijne dagelijksche handelingen. Zij die naar hun werk gaan, alleen omdat het een verlangen is van een ander dat zij dit zullen doen, en die anders geen belang stellen in wat zij verrichten, zijn zeker leuners. Zij die van hunne medemenschen afhankelijk zijn, om ieder moeilijk vraagstuk voor hen op te lossen, zijn erge leuners. Zij die geen deel nemen in de verrichtingen hunner omgeving en zich zelven de eenige belangrijke personen denken, met wie rekening gehouden moet worden, zijn leuners en zelfs tegenhouders voor den vooruitgang van het volk waaronder zij leven.

Aan den anderen kant zijn zij die besloten hebben vooruitgang te maken en zich beter te bekwamen voor de groote plichten des levens; zij die opofferingen maken om kennis te verkrijgen en die het beste gebruik maken van ieder oogenblik, de grootste helpers in het leven. Zij zijn het, die de wereld door hun leven beter zullen maken.

Laat ons helpers zijn en geen leuners in deze wereld en iedere gelegenheid die tot ons komt aangrijpen en gebruiken in de grootste mate. Het hindert niet als wij het spoor moeten verlaten, dat anderen gemaakt hebben. Gij zult altijd zien, dat de sporen aan den voet van den heuvel zijn en de top weinig is betreden.

MIJNE KEUS.

(Uit het *Engelsch.*)

<p>Als mij aan de overzij van 't graf Verbeidt een eeuw'ge ruste; Indien geen enkele hindernis Of strijd mij daar ontruste: Laat mij dan slapen, Voor eeuwig slapen.</p> <p>Als ik geen meegevoel meer heb Voor nagelaten vrienden. Mijn oog geen smart-traan schreien [zal, Maar goedheid het verblinden, Laat mij dan slapen, Voor eeuwig slapen.</p> <p>Als alle spijt daar enden zal Van zonde en overtreden, Mijn harte en oor gesloten zijn Voor andrer smeekgebeden. Laat mij dan slapen, Voor eeuwig slapen.</p>	<p>Maar als ik ginder vinden zal Een nooit-begrepen vrede, Van wege mijn boetvaardigheid En vreugde in goeddoen mede, Laat mij dan leven, Voor eeuwig leven.</p> <p>Als ik een hoop-woord brengen mag Aan geesten in het duister, En in hun kerker wijzen op Der Liefde wondre luister, O, laat mij leven, Voor eeuwig leven!</p> <p>Als ik — de maan beneên mijn voet, Het licht van zonnen boven, Van ster tot ster mag opwaarts [gaan, Mag werken, lieven, loven, Dan zal ik leven, In glorie leven!</p>
--	---

Salt Lake City, Utah.

FRANK. I. KOOYMAN.

ONTSLAGEN.

18 April. — Ouderling Leonard G. Hardy Jr. is eervol van zijne zending ontslagen om naar Zion terug te keeren. Hij is den 5 Oct. 1905 te Rotterdam aangekomen en is eerst in de Rotterdamsche Conferentie werkzaam geweest. Daarna heeft hij in de Amsterdamsche en Arnheemsche Conferentiën gearbeid. Hij is ontslagen om het lijk van Ouderling John L. Tripp naar huis over te brengen. Door verzuim is dit niet eerder in *De Ster* verschenen.

I N H O U D :

<p>Wetenschap geen Hinderpaal tot Geloof in God. Blz. 181 Voor Jongelieden " 185 In ons Eigen Zendingsveld " 186 Conferentie-Aankondiging " 187 De Leer en Verbonden " 188</p>	<p>Zijn wij Heiligen? Blz. 189 Hoe ik van een lid der Gereformeerde Kerk een „Mormoon“ werd " 191 Wat zijt Gij? " 195 Mijne Keus " 196 Ontslagen " 196</p>
--	--

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 8, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.